

ДРАГАН ДРАГОЈЛОВИЋ

ПОНОВО СТИЖЕ НОЋ

ПОНОВО СТИЖЕ НОЋ

Поново стиже ноћ / тама и светлост њишу се
на невидљивој љуљашци / небо као да не гледа
њихово мирно смењивање на истом простору /
као на висоравни која траје од Почетка / на
којој под сенком речи расте бол света / ипак,
можда то није тачно / можда се на тај начин
обнављају успомене / можда на тај начин небо
крије оно што жели да нам каже / а наша нада,
у тами, покушава да открије путоказе /
који воде тамо где мора стићи / не успевамо да
пратимо њене кораке / нити да је умиримо у
себи / да јој понудимо нове могућности / и
спасимо је од немилосних сила времена које
би да је одведу / тамо одакле ни она ни ми не
знамо куда даље / ноћ је већ сасвим заузела
своје место / без милости и насилно уклонила
је све видљиво / и врапци и шарени детлић
из бајке наједном су нестали / несаница не
спашава / један лик се појављује у безброј слика /
ветар листа селфије направљене на литици дана /
у великој води огледају се мердевине које воде
ка небу / неко по њима корача / све изгледа
нестварно сем гласа који буди језу у нама /
совуљага у оближњој шуми хуче болове света.

КАДА НЕ МОЖЕШ НИШТА

Овај дан је као Ћилибар / као ватра упаљена у
неком давном времену која још жари / и просипа
дубоку светлост која као да стиже из твојих очију /
очију мачке која се непрекидно умиљава / и
чека на прозору који је отворен у вечност / а када
те нема као да је празно срце света / кажу ми
млади ветрови који пролазе нашом улицом / када
те нема месец није више исти / нити уме да нађе
свој пут / ако би он залутао и ми бисмо залутали /
ја не умем увек да га пратим / а верујем да се у
његовој светлости кријеш / у то сам се уверио по
твојој жутој хаљини / када си се крила иза Ван
Гогових сунцокрета / када си, милујући њихове
латице, рекла шапатам / да намераваш да обновиш
оно што се не заборавља / пре него што си схватила
да забраву не можеш ништа / а срце тешко подноси
поља без сунцокрета / и небо без звезда

ИДЕМ ОБАЛОМ

Идем поред збуњеног дрвећа / све мирише на со
и на алге / у даљини светионик убрзано трепће /
као да се дави у звуцима воде / осветљавајући ноћ
која је све мрачнија / и као да само таласи указују
да свет још увек живи / оно што тражим налази
се у плаветнилу / кога у овој тами нигде нема /
не знам колике су дубине мора / овде где се
његова вода може дотаћи и рукама и очима /
идем сам / збуњен сам буком која пристиже
са свих страна / док полако расту таласи плиме /
чујем шапућу, па говоре све гласније нешто што
не разумем /
мудро море / његова со добија форму на мојој
руци / а његов глас се губи на далеком хоризонту /
да ли смо некада били овде / све ме препознаје,
али ништа неће да ми се јави / чак ни ти која си
давно нестала / а сада лебдиш око мене, без
гласа / као светлост

ДОЛАЗИМ ИЗ ГРАДА

Долазим из града који ме избегава / града у коме сам живео испуњавајући обавезе и одговорности / долазим из града у коме истина није увек добар савезник / у коме је успех најбољи начин за стицање непријатеља / за ударе зависти и злобе / где успех може бити опасан по живот / античка времена сведоче о томе / и сада се показује да бити одговоран и говорити истину ретко доноси награду / захвалност се не сме наглас ни помињати / долазим из града у коме људи све мање сањају срећне снове / долазим из града а не знам у који град ћу стићи / али знам да је свугде високо сунце / испод кога расту зелена поља / на којима уживају стада земаљска

СЛИКАРСКА ВЕШТИНА

Да ли ће моја неука сликарска вештина / умети у мојој визији да означи слику света / која би могла истински личити на стварни свет / ако не сасвим да личи онда да га верно опонаша / како би се у мом памћењу могле обележити све тачке / места на којима сам застајао / путујући кроз кратку вечност живота / не може се поуздано одредити време / кроз које се чује одјек онога што смо изгубили / путујући из тачке А у тачку Бе / између сцила и харибди наших снова / то не може ни рука правог сликара / ко може успешно опонашати Творца / истим оком се гледа свет, али се не види све на исти начин / можда зато нестаје оно што смо имали / остаје недостижно оно што смо могли имати / заборавом нас награђује вечност / улице Раја увек су далеко / а сликарева рука узалуд покушава да њихове сенке / замени сликама света који нестаје